

Sygn. akt II K. 214/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Osiński

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Romanowska

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. - -----

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2018 roku

sprawy **P. T.**

syna J. i U. (...) z domu Z. (...)

urodz. (...) w G. (...)

oskarżonego o to, że: w dniu 9 czerwca 2018 roku w miejscowości E., gm. C., pow. g. (...), woj. (...) - (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,01 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz zmierzającym do stężenia 1,08 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował pojazdem mechanicznym motorowerem marki L. (...) o nr rej. (...) G. (...) po drodze publicznej oraz nie zastosował się do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu Wydział II Karny z dnia 18 stycznia 2011 roku, sygn. akt II K 265/10, którym orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i rowerów na okres 8 (ośmiu) lat obowiązującego od dnia 14 października 2011 roku przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu, sygn. akt II K 485/02 z dnia 16 grudnia 2002 roku za czyn z art. 178a § 1 kk i inne;
- Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu, sygn. akt V K 292/05 z dnia 30 listopada 2005 roku za czyn z art. 178a § 1 kk;
- Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu, sygn. akt II K 105/09 z dnia 2 marca 2009 roku za czyn z art. 178a § 1 kk i inne

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego P. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, z tym ustaleniem, iż stanowi on występpek z art. 178a § 4 kk i za to na mocy art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (nr konta (...));

III. na mocy art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 214/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem tutejszego sądu z 5 września 2018 roku oskarżony P. T. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 4 kk. Okoliczności popełnienia czynu oraz wina oskarżonego nie budziły wątpliwości. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia, które stały się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie (k. 15, k. 72, k. 116v.).

Obrońca oskarżonego wystąpił o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia zapadłego wyroku w części dotyczącej kary (art. 422 § 2 kpk).

Mając na uwadze materiał dowodowy w sprawie, sąd na mocy art. 178a § 4 kk wymierzył oskarżonemu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności. W przekonaniu sądu kara ta – tak co do wymiaru, jak i rodzaju – oddaje trafnie stopień winy i społecznej szkodliwości czynu. Uwzględnia również okoliczność uprzedniej kilkukrotnej karalności oskarżonego. Zaznaczyć przy tym trzeba, iż wbrew twierdzeniu oskarżonego, poprzednie skazania ujawnione w karcie karnej nie uległy zatarcia (k. 30-31). Do warunkowego przedterminowego zwolnienia w sprawach II K 485/02, V K 292/05 i II K 105/09 doszło z dniem 11 października 2011 roku. Zgodnie z treścią art. 82 § 1 kk data ta, po upływie okresu próby warunkowego zwolnienia, została uznana za chwilę odbycia kar w powyższych sprawach. Od niej zaczął zatem biec termin 10 lat do zatarcia skazania przewidziany w art. 107 § 1 kk. Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny, zdając sobie sprawę z obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zakaz ten złamał, co świadczy o jego stosunku do orzeczenia sądu i panującego porządku prawnego. Oskarżony jest osobą lekkomyślną i nieodpowiedzialną. Za podobne czyny był już w przeszłości kilkukrotnie karany, odbywał kary pozbawienia wolności. Obecna sprawa dowodzi, iż z poprzednich skazań nie wyciągnął żadnych wniosków. Stosowane dotychczas kary nie przyniosły skutku resocjalizacyjnego. P. T. kontynuuje przestępczy proceder. W 2018 roku został po raz kolejny skazany, tym razem za czyn z art. 288 § 2 kk. Obecna sprawa jest zaś piątym przypadkiem, kiedy to został zatrzymany w trakcie jazdy w stanie nietrzeźwości (czyn w sprawie II K 265/10 dotyczył jazdy rowerem w stanie nietrzeźwości). W tym stanie rzeczy należy stwierdzić ponad wszelką wątpliwość, iż P. T. jest osobą głęboko zdemoralizowaną i ostentacyjnie wręcz łamiącą obowiązujące przepisy prawa. Niewątpliwie ma również problem z nadużywaniem alkoholu. Nie potrafi przyjąć, iż jego spożywanie wyklucza możliwość uczestnictwa w ruchu drogowym. Zdaje się nie zdawać sobie sprawy z zagrożenia, jakie niesie swoim zachowaniem dla życia i zdrowia swojego oraz pozostałych uczestników ruchu drogowego. Swoje nieodpowiedzialne i sprzeczne z prawem zachowanie wyraźnie bagatelizuje. Sąd zważył, iż czyn z art. 178a § 4 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W tym kontekście orzeczona kara 9 miesięcy pozbawienia wolności nie może uchodzić za zbyt surową. Sąd nie znalazł przy tym przesłanek do skorzystania z możliwości, którą daje przepis art. 37a kk i wymierzenia wobec oskarżonego kary wolnościowej (grzywny, kary ograniczenia wolności). W realiach niniejszej sprawy byłaby to bowiem niczym nieuzasadniona gratyfikacja dla oskarżonego, który był już uprzednio kilkukrotnie karany, w tym za czyny podobne i odbywał karę pozbawienia wolności. Kara o charakterze wolnościowym nie zrealizowałaby celu prewencyjnego wobec oskarżonego. W przekonaniu sądu warunki i właściwości osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia i zachowanie nie dają żadnej gwarancji, iż przebywając na wolności nie popełni po raz kolejny przestępstwa. Wyrok skazujący na karę wolnościową lub karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby byłby również niezrozumiały i niesprawiedliwy w odbiorze społecznym. Sancjonowałby bowiem zachowanie oskarżonego karą zbyt łagodną, nie oddającą społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy i postawy oskarżonego. Wyrok taki nie kształtowałby w sposób prawidłowy poczucia sprawiedliwości. Oskarżony musi mieć świadomość, iż jego zachowanie spotkało się z szybką, surową, ale i sprawiedliwą reakcją ze strony organów wymiaru sprawiedliwości. Sąd przy wymiarze kary miał również na uwadze stopień stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego. Oskarżony podczas jazdy znajdował się w stanie bliskim całkowitego upojenia alkoholowego. Stopień stężenia alkoholu przekroczył kilkukrotnie dopuszczalne normy. Sąd nie znalazł przy tym w

zasadzie żadnych okoliczności łagodzących w sprawie. Fakt przyznania się do winy w obliczu ujawnionych okoliczności czynu nie może w tym wypadku rzutować na wymiar kary w takim stopniu, aby możliwe było uniknięcie orzeczenia kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wymierzając karę, sąd wziął natomiast pod uwagę okoliczności, w jakich oskarżony prowadził pojazd mechaniczny. Prowadzenie pojazdu mało uczęszczaną drogą, w porze wieczornej, przy znikomym natężeniu ruchu pozwoliło na miarkowanie kary.

Reasumując, mając na uwadze powyższą argumentację, sąd uznał, iż tylko orzeczenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania pozwoli na realizację resocjalizacyjnego celu kary wobec oskarżonego. Kary o charakterze wolnościowym celu takiego nie odniosą. Tylko osadzenie oskarżonego w zakładzie karnym pozwoli na krytyczną refleksję i nabranie poszanowania do obowiązującego prawa. Sąd nie dopatrył się w realiach niniejszej sprawy szczególnie uzasadnionego wypadku, który uzasadniałby warunkowe zawieszenie kary (art. 69 § 4 kk).

Wymierzając karę, sąd miał na uwadze sygnalizowaną przez obrońcę trudną sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego. Sytuacja ta nie mogła jednak wpłynąć na decyzję sądu o rodzaju i wymiarze kary. Trzeba przy tym wskazać, iż swoim zachowaniem oskarżony nie polepsza tej sytuacji. Przeciwnie, popełniając kolejne przestępstwo przyczynia się jedynie do pogłębienia istniejących już problemów. To oskarżony ponosi zatem wyłączną winę za obecną sytuację i pogorszenie warunków życia rodziny.

Na mocy art. 43a § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych. Wskazać trzeba, iż orzeczenie w tym zakresie było obligatoryjne, a kwota świadczenia pieniężnego została orzeczona w najniższym możliwym wymiarze. Sąd uwzględnił w tym wypadku sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego.

Na podstawie art. 42 § 3 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio. Również i w tym zakresie orzeczenie miało charakter obligatoryjny. Sąd nie znalazł w realiach niniejszej sprawy żadnych okoliczności, które należałoby uznać za szczególny wypadek uzasadniający odstąpienie od orzeczenia dożywotniego zakazu (art. 42 § 3 in fine).

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty, zaś wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa. Również i w tym zakresie orzeczenie uwzględnia sytuację zawodową, majątkową i rodzinną oskarżonego. Oskarżony osiąga stały dochód w wysokości około 2.800 złotych miesięcznie (k. 116), co pozwala na zapłatę opłaty. Posiada przy tym na utrzymaniu troje dzieci, co prowadzi do wniosku, iż poniesienie również wydatków postępowania byłoby nadmiernym obciążeniem domowego budżetu, godząc w interesy majątkowe nie tylko oskarżonego, ale i jego rodziny.